RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 88.299 van 27 juni 2000
in de zaak A. 88.806/VII-20.126.

In zake : de b.v.b.a. ATOMIC,
die woonplaats kiest bij
advocaat N. VANDEBROEK,
kantoor houdende te LEUVEN,
C. Meunierstraat 111

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Naamsestraat 39, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. ATOMIC op 4 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 12 november 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij haar beroep tegen het besluit van 6 mei 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, houdende weigering van de vergunning om een wasserij, gelegen aan de Pastorijstraat 18 te Begijnendijk, verder te exploiteren en te veranderen, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FONTEYN die, loco advocaat N. VANDEBROEK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. BERGÉ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feiten</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat een industriële wasserij met droogkuis uit aan de Pastorijstraat 18 te Begijnendijk.

1.2. Op 11 januari 1999 dient zij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een aanvraag in voor het verder exploiteren en veranderen van haar inrichting.

1.3. De bestendige deputatie weigert op 6 mei 1999 de gevraagde vergunning.

1.4. Op 16 juni 1999 tekent de verzoekende partij bij de minister beroep aan.

1.5. De adviezen van de Vlaamse Milieumaatschappij, het bestuur milieuvergunningen en de gewestelijke milieuvergunningscommissie zijn ongunstig.

1.6. Met het bestreden besluit wordt het beroep ongegrond verklaard en het beroepen weigeringsbesluit bevestigd.

De weigering is gegrond op de volgende motivering :

> "Overwegende dat het bedrijfsafvalwater bestaat uit het afvalwater afkomstig van de wasserij, dat gezuiverd wordt in een bezink-slibvangput met drie compartimenten; dat daarnaast ook verontreinigd hemelwater afkomstig van de tankpiste via een slibvangput en koolwaterstoffenafscheider geloosd wordt; dat dit afvalwater geloosd wordt in de openbare riolering die langs het bedrijf loopt en de verbinding vormt tussen de riolering in de Pastorijstraat en het lozingspunt in de Laak; dat het water dus in de Laak terechtkomt; dat deze als bestemming viswaterkwaliteit heeft;
>
> Overwegende dat de riolering van de Pastorijstraat momenteel uitmondt in de Laak; dat volgens het investeringsplan (IP) van 2003-2005 via de Verbindingsriolering Werchtersesteenweg, Pastorijstraat, Gelrodestraat en de Collectoren Werchter fase 1 tot 3 naar de Collector Terheidelaan-Winge zal aangesloten worden op het geplande RWZI Rotselaar; dat het gaat om een riolering gelegen in zuiveringszone B;
>
> Overwegende dat de riolering (verbindingsstuk riolering Pastorijstraat met de Laak) waarin het bedrijfsafvalwater momenteel wordt geloosd, buiten dienst zal worden genomen op het ogenblik dat de

Verbindingsriolering in gebruik zal worden genomen; dat het bedrijfsafvalwater dus momenteel wordt geloosd in een riolering gelegen in zuiveringszone C;

Overwegende dat de riolering aan de voorzijde van het bedrijf gelegen is in zuiveringszone B (daarin wordt het huishoudelijk afvalwater ook geloosd); dat het bedrijfsafvalwater, om deze riolering te bereiken, dient verpompt te worden naar de Pastorijstraat toe; dat hiertoe het volledige rioleringsstelsel moet veranderd worden;

Overwegende dat er in de vergunning die in 1996 werd uitgereikt door het college van burgemeester en schepenen emissiegrenswaarden werden opgelegd die overeenkomen met de emissiegrenswaarden voor wasserijen die lozen op oppervlaktewater; dat als extra bepaling werd opgelegd dat er geen perchloorethyleenrestanten in het geloosde afvalwater mogen gevonden worden;

Overwegende dat er in het verleden herhaaldelijk processen verbaal werden opgesteld wegens het niet naleven van de geldende milieuvoorwaarden; dat er tot twee keer toe een vraag tot opheffing/schorsing van de milieuvergunning werd gesteld dat er overschrijding van practisch alle lozingsparameters werd vastgesteld; dat er bij alle metingen perchloorethyleen in het afvalwater werd teruggevonden;

Overwegende dat de exploitant pas na de weigering in eerste aanleg van de milieuvergunning serieus is beginnen saneren;

Overwegende dat er tijdens het plaatsbezoek van een vertegenwoordiger van de afdeling Milieuvergunningen kon worden vastgesteld dat er begonnen was met het voorzien van de nodige brandblussers en -slangen; dat de nooduitgangen werden aangeduid;

Overwegende dat er in het verleden herhaaldelijk PER in het afvalwater werd geanalyseerd; dat dit volgens de exploitant te wijten was enerzijds aan een defect in een oude machine en anderzijds doordat er geen opvangbekken/inkuiping rondom de machine aanwezig was;

Overwegende dat ondertussen de afvoerleidingen gereinigd werden; dat onder de machine een opvangbekken werd geïnstalleerd;

Overwegende dat de exploitant in zijn beroepschrift aangeeft dat deze machine 'ondertussen sinds meerdere jaren verwijderd werd'; dat dit niet het geval is; dat de machine er wel nog staat, maar volgens de exploitant buiten gebruik werd gesteld;

Overwegende dat onderhavige vergunningsaanvraag echter ook een droogkuisinstallatie omvat welke ca. 1.800 liter PER bevat, alsook een bijkomende aparte opslag van 200 l PER; dat voor de beoordeling van dit dossier dit gegeven primeert op de bewering van de exploitant dat de installatie buiten gebruik is gesteld;

Overwegende dat PER als schadelijk gecatalogeerd staat; dat het een kleurloze vloeistof is met een typerende geur; dat de damp zich goed mengt met lucht; dat de stof ontleedt bij verhitting boven 150 °C onder invloed van UV-licht onder vorming van giftig gas (fosgeen) en corrosieve damp (zoutzuur);

Overwegende dat de verschijnselen bij inademen hoofdpijn, duizeligheid en sufheid zijn; dat de vertegenwoordiger van de afdeling Milieuvergunningen tijdens het plaatsbezoek effectief last had van hoofdpijn in de nabijheid van de machines die nog werken met PER;

Overwegende dat er in geval van brand met PER binnen een veiligheidszone van ongeveer 750 meter dient ontruimd te worden;

Overwegende dat de exploitant overgeschakeld is van gewone waspoeders naar biodegradeerbare detergenten; dat er een neutralisatie-eenheid werd geïnstalleerd voor de pH-controle van het geloosde water; dat er een filtersysteem in gebruik is genomen met maaswijdte 8 en 2 mm om de bezinkbare en zwevende stoffen te verminderen; dat er een roerwerk geplaatst werd voor de temperatuurcontrole van het geloosde afvalwater;

Overwegende dat niettegenstaande deze aanpassingen er nog steeds op zo goed als alle parameters overschrijdingen worden genoteerd;

Overwegende dat de exploitant reeds sedert 1996 dient te voldoen aan zijn lozingsvoowaarden; dat hij daar blijkbaar niet in slaagt en daar reeds herhaaldelijk (voor) werd geverbaliseerd;

Overwegende dat de lozing van bedrijfsafvalwater inherent is aan de bedrijfsactiviteiten van een wasserij;

(...)

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie zelfs mits naleving van aangepaste milieuvoorwaarden niet tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt";

2. Ontvankelijkheid van de vordering

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden

opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Gegrondheid van de vordering

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar **eerste middel** de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het gelijkheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel; dat haar betoog als volgt kan worden samengevat :

De vergunningverlenende overheid heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de wasserij op termijn zal komen te liggen in een zogenaamde zuiveringszone B, met name wanneer het afvalwater geloosd zal worden in de nieuwe riolering van de Pastorijstraat die aangesloten zal worden op het rioolwaterzuiveringsstation van Rotselaar.

In de tweede plaats heeft de verwerende partij ten onrechte de strengere lozingsnormen voor de lozing van het bedrijfsafvalwater in oppervlaktewater toegepast, terwijl het afvalwater thans niet rechtstreeks wordt geloosd in de Laak maar wel in de riolering.

De verzoekende partij ziet in die strengere behandeling ook een schending van het gelijkheids-

beginsel. Thans zijn de inwoners en de andere bedrijven van de gemeente Begijnendijk immers ook aangesloten op een openbaar rioleringsstelsel dat uitmondt in de Laak. Ten aanzien van die personen en bedrijven worden de normen voor de lozing in oppervlaktewater nochtans niet toegepast.

De normen inzake de lozing in oppervlaktewater kunnen om technisch-economische redenen niet gehaald worden. De benarde bedrijfseconomische toestand van de onderneming laat immers niet toe dat bijkomend geïnvesteerd zou worden in een eigen waterzuiveringsstation. Dergelijke investering zou namelijk onevenredig hoge kosten met zich meebrengen en zou daarom niet beschouwd kunnen worden als de best beschikbare techniek. Bovendien zijn andere inspanningen geleverd om de kwaliteit van het afvalwater te verbeteren (o.a. door het overschakelen naar een safe-tainer-systeem, de uitbouw van een bezinksysteem en door de reiniging van het afvoersysteem ...).

De "goede wil" van de exploitant blijkt voorts uit investeringen die gedaan zijn voor de verbetering van de electrische installaties, de brandpreventie, de opslag van perchloorethyleen en de opslagplaats voor diesel. De vergunningverlenende overheid heeft dan ook onvoldoende rekening gehouden met de inspanningen die gedaan zijn om te voldoen aan de milieuvoorwaarden;

3.1.2. Overwegende dat het middel **niet ernstig** is om de volgende redenen :

3.1.2.1. Uit de hoger weergegeven motivering van het bestreden besluit blijkt dat de vergunning in essentie geweigerd is omdat het geloosde bedrijfsafvalwater van de inrichting niet kan voldoen aan de lozingsnormen die toepasselijk zijn op wasserijen die lozen in oppervlaktewater.

3.1.2.2. Op het eerste gezicht heeft de vergunningverlenende overheid correct gehandeld door ervan uit te gaan dat in casu de normen voor de lozing in oppervlaktewater van toepassing zijn, niettegenstaande uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt dat het bedrijfsafvalwater van de verzoekende partij eerst terechtkomt in de riolering (die enkele meters verder evenwel blijkt uit te monden in de Laak).

In deel IV van Vlarem II worden de algemene milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen opgesomd. Daartoe behoren onder meer de algemene voorwaarden die van toepassing zijn op de lozing van bedrijfsafvalwater.

Artikel 4.2.2.2.2. van Vlarem II bepaalt :

> "De lozing van bedrijfsafvalwater in de in een zuiveringszone C gelegen openbare riolering, moet beantwoorden aan de voorwaarden van art. 4.2.2.1.1.".

In artikel 4.2.2.1.1. van hetzelfde besluit, waar bovenstaand artikel naar verwijst, zijn de algemene milieuvoorwaarden opgenomen met betrekking tot de lozing in de gewone oppervlaktewateren van bedrijfsafvalwater dat geen gevaarlijke stoffen bevat.

Verder is in artikel 5.3.2.4., § 1, van Vlarem II -artikel dat behoort tot deel V waarin de sectorale milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen worden vastgesteld- het volgende bepaald :

> "In afwijking van de algemene emissiegrenswaarden vastgesteld in hoofdstuk 4.2., gelden voor de lozingen van bedrijfsafvalwaters in functie van de aard van de bedrijvigheid voor de lozingen :
> - (...)
> - in openbare riolering gelegen in een zuiveringszone C en in oppervlaktewater, de in bijlage 5.3.2. bepaalde emissiegrenswaarden voor de lozing in oppervlaktewater.
>
> (...)".

Uit de samenlezing van bovenstaande bepalingen blijkt prima facie dat voor inrichtingen die hun bedrijfsafvalwater lozen in een openbare riolering die gelegen is in een zogenaamde zuiveringszone C de (strengere) emissiegrenswaarden van toepassing zijn die gelden voor de lozing in oppervlaktewater.

De strengere normen voor de lozing in oppervlaktewater zijn met andere woorden niet enkel van toepassing indien de inrichting rechtstreeks loost in oppervlaktewater, maar ook in het geval dat geloosd wordt in een openbare riolering die niet aangesloten is op een operationele, of minstens concreet geplande, afvalwaterzuiveringsinstallatie.

De categorieën van zuiveringszones worden gedefinieerd in Vlarem II.

In artikel 1.1.2. worden, in de afdeling die handelt over de "definities oppervlaktewater-bescherming", de volgende definities gegeven :

"- 'zuiveringszone A' of 'openbaar waterzuiverings-systeem' : een geheel bestaande uit een operationele openbare afvalwaterzuiveringsinstallatie, het stelsel van de openbare rioleringen en collectoren die ermee verbonden zijn, alsook de zone van 50 meter gelegen rond dit stelsel;

- 'zuiveringszone B' : de zone van 50 meter gelegen rond het stelsel van de openbare riolering en collectoren waarvan de aansluiting op een operationele openbare afvalwaterzuiveringsinstallatie is gepland :

- hetzij, op basis van het investeringsprogramma bedoeld in artikel 32octies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de opper-vlaktewateren tegen verontreiniging;
- hetzij, op basis van het subsidiëringsprogramma bedoeld in artikel 32duo decies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging;

- 'zuiveringszone C' : het gedeelte van het stelsel van de openbare riolering en collectoren dat niet valt onder zuiveringszone A noch onder zuiveringszone B, alsook de zone van 50 meter gelegen rond dit stelsel".

De verzoekende partij betwist niet dat het bedrijfsafvalwater thans geloosd wordt in een riolering die behoort tot een zogenaamde "zuiveringszone C".

Dat blijkt ten andere ook uit verschillende stukken van het administratief dossier (in het bijzonder kan worden verwezen naar het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij van 23 juli 1999).

Uit artikel 5.3.2.4., § 1, van Vlarem II vloeit rechtstreeks voort dat op de verzoekende partij de sectorale lozingsvoorwaarden van toepassing zijn die gelden voor wasserijen en ververijen van stoffen die hun bedrijfsafvalwater lozen in oppervlaktewater (bijlage 5.3.2., 54°, van Vlarem II).

De omstandigheid dat door de verzoekende partij niet rechtstreeks wordt geloosd in oppervlaktewater is daarbij dus niet relevant.

3.1.2.3. Uit het bovenstaande blijkt prima facie dat de vergunningverlenende overheid ertoe gehouden was de bedoelde lozingsnormen toe te passen, zonder daarbij over enige discretionaire bevoegdheid te beschikken.

Alleen reeds om die reden lijkt dan ook geen sprake te kunnen zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

3.1.2.4. De vergunningverlenende overheid kan thans nog geen rekening houden met de mogelijkheid dat over enkele jaren de wasserij misschien zal komen te liggen in een zuiveringszone B.

3.1.2.5. Het feit dat de verzoekende partij, gelet op haar financiële toestand, niet de middelen zou hebben om ervoor te zorgen dat zij de door Vlarem II opgelegde lozingsnormen eerbiedigt, heeft uiteraard niet tot gevolg dat deze normen, die de mens en het leefmilieu moeten beschermen, buiten toepassing kunnen worden gesteld.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat door de verzoekende partij reeds enige inspanningen zouden zijn geleverd om de kwaliteit van het afvalwater te verbeteren en dat zij investeringen heeft gedaan voor de verbetering van de electrische installaties, brandpreventie enz.;

3.2.1. Overwegende dat het **tweede middel** is afgeleid uit de schending van artikel 4.2.6.1. van Vlarem II, en in het verzoekschrift tot schorsing als volgt is uiteengezet :

> "Aangezien artikel 4.2.6.1. van het besluit Vlarem II de bepalingen bevat betreffende de beoordeling van de meetresultaten bij controle door de toezichthoudende overheid;
>
> dat volgens dit artikel -behalve voor de parameters zuurtegraad en temperatuur- slechts indien bij de analyse van schepmonsters blijkt dat de voor de parameter gemeten waarde hoger is dan tweemaal de voor die parameter geldende emissiegrenswaarde, de grenswaarde wordt geacht overschreden te zijn;
>
> dat in de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt gesteld dat de emissiegrenswaarden significant worden overschreden en in de bestreden beslissing van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw dat op zo goed als alle parameters overschrijdingen worden genoteerd;
>
> dat in beide beslissingen blijkbaar geen rekening werd gehouden met de manier waarop volgens artikel 4.2.6.1. van het besluit Vlarem II meetresultaten moeten worden beoordeeld;
>
> dat, indien de meetresultaten op de correcte manier zouden worden geïnterpreteerd, er geen 'significante' overschrijding van 'zo goed als alle' parameters kan worden genoteerd;
>
> dat verzoekster voor wat betreft rioolwater duidelijk beantwoordt aan de normen (zie tabellen);

dat in de bestreden beslissing dan ook ten onrechte ervan uit werd gegaan dat verzoekster niet kan voldoen aan de lozingsnormen;

dat nochtans uit de bestreden beslissing blijkt dat dit de hoofdreden is waarom geen nieuwe milieu-vergunning voor het verder exploiteren en veranderen van de inrichting kon worden toegekend";

3.2.2. Overwegende dat het middel **niet ernstig** is; dat de verwerende partij er immers terecht op wijst dat niet wordt aangegeven welke fouten zij zou hebben begaan bij het interpreteren van de meetresultaten; dat uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat het niet relevant is of de verzoekende partij al dan niet de normen voor lozing in rioolwater eerbiedigt, vermits ter zake prima facie de normen voor lozing in oppervlaktewater gelden;

4. Overwegende dat de vaststelling dat aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
A. WIJNANTS.	**R. STEVENS.**